

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 1919, sp. zn. Rv 113/19

Číslo: 65/1919

Právní věta:

Hotelier, jenž jest zároveň restaurátérem, neručí dle § 970 obč. zák. za věci, uložené hotelovým hostem v místnostech restauračních.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.02.1919

Spisová značka: Rv 113/19

Číslo rozhodnutí: 65

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce přijel dne 27. ledna 1918 večer do Prahy, zašel do hotelu žalovanému náležejícího a jím provozovaného, najal si od vrátného pokoj a odevzdal mu svůj ruční kufřík, chtěje pak v restaurační místnosti hotelu povečeřet, šel chodbičkou za restaurací do restaurace a, vida v chodbičce pověšeny kožichy a zimníky, pověsil si tam také svůj zimník s rukavicemi a chránítkem a klobouk. Žalobce posadil se v restauraci ke stolu a objednal si u číšníka večeři a v malé chvíli potom, jda do chodbičky neb chodbičkou k vrátnému upozoroval, že jeho zimník a rukavice, chránítka a klobouk zmizely i oznámil ihned ztrátu věcí těch žalovanému. V chodbičce za restaurací jsou věšáky, na něž hosté svůj oděv odkládají, ze zřízenců hotelu nikdo tam nehlídá; žalobce svého zimníku s ostatními věcmi ani hotelieru ani nikomu z jeho zřízenců neodevzdal do uschování a také žalobce nikdo nepoukázal, by si svůj zimník do řečené chodbičky pověsil.

Procesní soud první stolice (okresní soud pro věci obchodní v Praze) uznal, že nárok na náhradu škody za ztracené věci jest důvodem svým po právu, vycházející z těchto úvah: Ve smyslu § 970 obč. zák. ručí hostinští (hoteliéři), kteří poskytují byt cizincům, jako schovatelé za věci, jež byly od přijatých hostů (do hotelu) vneseny, pokud nedokáží, že škoda není ani zaviněna jimi nebo jejich lidmi, ani způsobena cizími osobami, jež z domu hotelu odcházejí nebo do něho přicházejí. Za vznesené pokládají se také věci, které přineseny (uloženy) byly na místo v hotelu k tomu určené. Smlouva schvalovací přichází tudíž k místu a ručení hotelierovo za věci vznesené nastává i bez zvláštního odevzdání věcí tím okamžikem, kdy cizinec jako host do hotelu na byt byl přijat a kdy věci své nejen v najmutém pokoji, nýbrž kdekoliv jinde v hotelu uložil na místo pro věci ty hostinským neb

hotelierem určené. Jest nesporno, že žalobce dne 27. ledna 1918 večer si v hotelu žalovaného najal pokoj u vrátného a že, chtěje v restaurační místnosti, nalézající se v témže hotelu žalovaného, jím provozované a nejen hostům restauračním v hotelu nebydlícím, nýbrž i hostům v hotelu ložirujícím přístupné a za jídelnu pro ony i tyto sloužící a tudíž i ku provozování živnosti hotelierské patřící, povečeřeti, pověsil si zimník s rukavicemi, chránítkem a kloboukem v chodbičce za restaurací. Chodbička tato jest dle souhlasného udání stran i svědků opatřena věšáky a určena k tomu, by tam hosté do restaurace přicházející dle své vůle svrchní oděv odložití mohli. Pověsil-li tudíž žalobce jako žalovaným přijatý host hotelový v této chodbičce k odkládání šatstva hotelierem určené a s tím jeho vědomím zřízené, že i hosté hoteloví, restauraci navštěvující, tam věci vnášeti a věšeti mohou a budou, svůj zimník s přísl. a ztratil-li se mu, není pochyby, že ve smyslu řečeného ustanovení zákona žalovaný žalobci za věci vnesené na místo, k jejich ukládání určené ručí a v případě jich ztráty náhradu dáti jest povinen, poněvadž se jedná o věci přijatým hostem do hotelu vnesené a poněvadž určením a zařízením chodbičky té pro odkládání oděvu dává hotelier mlčky svůj souhlas, by i hosté hoteloví tam oděv odkládali, což personálu restauračnímu žalobcem i k obsluze hostů hotelových určenému známo býti musí, tedy s vědomím hoteliera se tak děje. Jinému hostu restauračnímu, jenž v hotelu nenoclehuje, nemá najatého pokoje, by ovšem žalovaný za oděv v chodbičce pověšený dle § 970 obč. zák. neručil, poněvadž jeho ručební povinnost se právě zakládá na té skutečnosti, že cizinec byl jím jako host přijat, a proto věci cizincem do hotelu vnesené, hotelieru neb někomu z jeho lidí odevzdané neb na místo jimi vykázané nebo konečně na místo, kdekoli v hotelu se nalézající, ale pro ukládání věcí určitého druhu hotelierem u provozování jeho živnosti určené, požívají zvláštní zákonné ochrany. Žalovaný sice namítá, že kdo v řečené chodbičce si šat pověsí činí tak na vlastní nebezpečí, poněvadž chodbičky té nikdo ze zřízenců hotelu nehlídá. Avšak nebezpečí z tohoto nehlídání stihá dle názoru soudu, pokud jde o přijatého hosta hotelového, právě žalovaného, neboť ví a věděti musí, že v chodbičce té pro odkládání oděvu jím samotným určené mohou oděv svůj odložití také hosté cizinci jím přijatí, jímž v případě ztráty povinen jest náhradou a proto jest jeho věcí, by opatření učinil, by věci uložené přijatými hosty na místa pro věci určená byly v bezpečí. Důkaz, že škoda žalobci ztrátou věcí těch povstala nebyla zaviněna žalovaným ani jeho lidmi, ani způsobena cizími osobami do hotelu vcházejícími a z něho odcházejícími, provésti se žalovaný ani nepokusil, neřku-li provedl.

Z těchto důvodů bylo dle § 393 c.ř.s. prozatím uznáno, že žalovaný jest povinen dáti žalobci náhradu za zimník s přísl.

Odvolací soud (obchodní soud v Praze) změnil rozsudek prvního soudu, že žalobní nárok není důvodem svým po právu, v podstatě z těchto důvodů: Nemůže býti o tom pochyby, že host hotelový, který zavítá do domu, tam se ubytuje, ohledně věcí vnesených a v místnostech hotelových, k ubytování hostů přímo určených, neb v místnostech, sloužících k uschování zavazadel, šatů a pod., a k pohodlí hostů hotelových zřízených, zcela požívá práv v § 970 obč. zák. stanovených. Jak však zjištěno, nejedná se v tomto případě o místnosti takové, nýbrž o místnosti restaurační, tudíž o místnosti, v nichž provozována živnost restaurační, do níž přístup mají netoliko hosté hoteloví, nýbrž také hosté, čili navštěvovatelé, kteří v domě, t.j. hotelu ubytováni nejsou. Hostům takovým zákon ochrany stanovené v § 970 obč. zák. neposkytuje a nepřichází k místu smlouva schovací mezi navštěvovatelem kavárny nebo restaurantu a majitelem živnosti, když host takový prostě věci své složí v místnostech, byť i k pohodlí hostů věšáky a podob. opatřených; neboť zákon výslovně omezuje ručení hostinského na věci vnesené hosty v závodě jeho ubytovanými. Při uplatňování názoru prvním soudcem hájeného vyskytly by se případy, že by hostinský čili restaurační hostu, který také nahodile v oddílu závodním určeném pro ubytování hostů pokoj si najal, za úplně stejných okolností za vnesené věci ručil, kdežto by takové záruky oproti navštěvovateli restaurace, který své šaty a podobné na témž místě jako onen host hotelový složí, zbaven byl. Ustanovení cit. § jest ustanovení výjimečné a sluší ho proto vykládati přesně, což vylučuje, by záruka hostinského oproti hostu hotelovému rozšířena byla také na hosty, kteří toliko jako strážníci závod restaurační navštěvují.

Nejvyšší soud žalobcovu dovolání nevyhověl.

Důvody:

Se souvislosti prvního a druhého odstavce § 970 obč.zák. plyne, že za místo k tomu určené ve smyslu druhé odstavce dotčeného zákonného předpisu lze považovati jen ono, jež hotelier u provozování této své živnosti výslovně nebo dle povahy věci ustanovil k tomu, by tam hoteloví hosté své svršky přechovávali, aniž by ovšem dále na tom záleželo, zda místo to přístupno jest jen hotelierovi, jeho zřízcům a hotelovým hostům, či též osobám třetím, poněvadž dle odstavce prvního § 970 obč. zák. hotelier za řečeného předpokladu nese nebezpečí, pochodící z toho, že cizí lidé do hotelu přicházejí a z něho vycházejí. Než v tomto případě jest chodbička, kde se žalobci věci ztratily, místem, jež žalovaný, opatřiv ji věšáky, určil u provozování živnosti restauraterské pro návštěvníky restaurace. Na tento případ výjimečné ustanovení § 970 obč. zák. se nehodí. Na tom ničeho není s to změnit okolnost, že žalobce byl nejen návštěvníkem restaurace, nýbrž i zároveň hotelovým hostem. Jako hotelový host nebyl nikterak odkázán též na restauraci žalovaného a nahodilá okolnost, že i do restaurace zavítal, není s to, aby ručení žalovaného jako hoteliera rozšířila též na pobyt žalobce v místnostech restauračních. Není také, proč činiti by se měl rozdíl mezi návštěvníky restaurace, kteří jsou zároveň hotelovými hosty a jinými návštěvníky restaurace. Poměry jsou pro ty i ony totožné, a kdyby správným byl názor, zastávaný v dovolání, tož byl by důsledně žalovaný dle § 970 obč. zák. zodpovědným i za věci, jež by hotelový host, aniž by vůbec restaurační místnosti navštívil, v této místnosti nebo chodbičce zanechal. Ostatně jest i okolnost, že žalovaný jest zároveň hotelierem i restauraterem, okolností veskrze nahodilou a zajisté neplatil by předpis § 970 obč. zák. proti žalovanému jako hotelierovi, kdyby restaurační místnosti byly, kde právě jsou, ale v rukou osoby jiné. Dovolacího důvodu § 503 č. 4 c.ř.s. zde tedy není.